

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

שמהת תורה

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ליל שמחת תורה קודם הקפות ה'תשנ"ב

– תרגום מאידית –

ויש לומר, שזהו גם התוכן דכל י"ז הפסוקים, שכולם תלויים בהסיום – „כי מציון גו'": „כי" משמש (גם) בלשון „אם"¹⁰, „כאשר"¹¹. ועפ"ז יש לפרש את „כי מציון גו'" שבסיום כל הפסוקים¹² – שכל הענינים שישנם ב(ט"ז) הפסוקים שלפנ"ז יקיימו (בשלימותם ובמילואם) „כי – כאשר – מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים", שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

החל מהפסוק הראשון¹³, „אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלקים אין עוד מלבדו": השלימות ד„אתה הראת לדעת גו'" שהיתה בעת מתן-תורה – תהי' לעתיד לבוא. כמו שאדמו"ר הוקן מבאר בתניא¹⁴, שלע"ל יהי' גילוי אלקות באופן של ראי', „בלי שום לבוש" („ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך"¹⁵), אשר „כבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן-תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, הראת ממש בראי' חושית כו'" [יש לומר שבוה מוסיף אדמו"ר הוקן ביאור

א. לשמחת תורה ישנה שייכות מיוחדת עם הגאולה האמיתית והשלימה: ע"י משיח צדקוני¹⁶ – כפי שאומרים בפיוט („שישו ושמחו בשמחת תורה") בשמחת תורה לאחר קריאת התורה: „אגיל ואשמח בשמחת תורה בא יבוא צמח¹⁷ בשמחת תורה"¹⁸.

ודבר זה מרומז גם בפסוקים שאומרים לפני הקפות („שמביאים טעמים על השמחה"¹⁹) – מ„אתה הראת" עד „כי מציון": הסיום – הפסוק האחרון – דכל י"ז בגימטריא טוב, „אין טוב אלא תורה"²⁰ הפסוקים הוא „כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים", שזו נבואה אודות ימות המשיח²¹.

1) ולהעיר ממאחז"ל (תענית ה, ב) „גדול יום הגשמים כיום קיבוץ גלויות" (נת' בדי' גדול יום הגשמים דשמחת תע"ג (סה"מ תער"ב-ע"ו ע' קצח ואילך)), והרי שמחת"ה הוא יו"ט שני של שמע"צ (יום התחלת הזכרת הגשמים), ועד שבארץ ישראל שמחת"ה הוא ביום שמע"צ.

וכמרומו גם בשמו „שמיני (עצרת) – שמיני מורה על ענין הגאולה, כמאחז"ל (ערכין ג, ב) דכינור, של ימות המשיח שמונה". וראה כלי יקר ר"פ שמיני. לקו"ש ח"ז ע' 93 ואילך. ובכ"מ.

2) ראה שיחת שמחת תרנ"ב (ספר השיחות תורת שלום ע' 2) – מלפני מאה שנה: „בש"ת הוא התגלות יחידה שבנפש, מעין לעתיד לבוא שלא ילמדו איש את רעהו". וראה לקמן סוף סעיף ג.

3) שמו של משיח (ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. וראה זכרי' ג, ה, ו, יב („איש צמח שמו"). וכפי שאומרים גם בנוסח הושענות (הושע"ר)).

4) „משיח יבוא בזכות השמחה בתורה" (סידור יעב"ץ).

5) סה"מ תש"ד ע' 54.

6) אבות פ"ו מ"ג, הובא בסה"מ שם.

7) ישע"י ב, ג.

8) כמ"ש בהתחלת הענין „והי' באחרית הימים

נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים גו' ונהרו אליו

כל הגוים גו' והלכו עמים רבים גו' כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים".

9) נוסף לזה שתוכן הפשוט של כמה פסוקים קשור עם ענין הגאולה.

10) ר"ה ג, א. הובא בפרש"י עה"ת לך יח, טו.

11) ראה פרש"י ר"ה שם: שמצינו בכמה מקומות אם משמש לשון כאשר.

12) בישע"י שם „כי" משמש בלשון „דהא", בתור נתינת טעם למ"ש לפניו, והלכו עמים רבים גו'". אבל בנדו"ד שהפסוק „כי מציון גו'" בא בהמשך לט"ז הפסוקים שלפניו – יל"פ (ע"ד הרמז עכ"פ) גם שה„כי" הוא מלשון „כאשר", והיינו בתור תנאי למ"ש בכל הפסוקים שלפנ"ו.

13) ואתחנן ד, לה.

14) פל"ו (מו, א).

15) ישע"י ל, כ.

ה'תשנ"ב, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות בה²¹, שכוללת לכל לראש את נפלאות הגאולה²². ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ לאחרונה, שלפי כל הסימנים נמצאים אנו כיום על סף הגאולה, כאשר, הנהגה זה (משיח) בא²³, ותיכף ומיד רגע לאח"ז - כבר בא.

ב. ומוזה מובן גם בנוגע לעבודת בני הנדרשת בשמחת תורה, והמסכה במשך כל השנה כולה, ובמיוחד בשנה זו - עבודה שחדורה עם ענין הגאולה ומשיח. היינו, שהנהגתו של יהודי בכל הענינים בחיי היום-יום שלו גם בזמן הזה תיכף ומיד לפני הגאולה - היא מעין ובדוגמת חיי הנהגת בני בימות המשיח ממש.

איך ע"י מעשינו ועבודתנו בזמן הזה¹⁶ פועלים את (הגילוי אלקות באופן של ראי' בהגאולה), והשלימות בזה (שבמ"ת ה' רק „מעין זה“) תהי' לע"ל, כאשר („כיי“) „מציון תצא תורה גו"ו“.

ועד"ז הפסוקים שלאחרי זה, שבכללות הם ביאור על החיבור דאלקות שלמעלה מהעולם עם העולם¹⁷, ששלימות ענין זה תהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

וכיון ששמחת תורה הוא מהמועדים בחודש תשרי¹⁸, שהינם מועדים¹⁹ כלליים על כל השנה כולה²⁰ - מובן, שההגשת ענין הגאולה ומשיח שבשמחת תורה נמשכת אח"כ על ובכל השנה כולה.

ובהגשה מיוחדת בשנה זו - שנת

(21) „בה“ דייקא, דאע"פ ש„נפלאות“ (מלשון פלא) הן בבחי' הבדלה, ה"ה נמשכות „בה“, בבחי' פנימיות.

(22) להעיר ש„נפלאות“ הוא גו"ן פלאות וזח"א רסא, ב). שרומז לשנת היובל (שהיא שנת החמישים), אשר גם זה הוא מהחידושים לע"ל אפילו לגבי יצי"מ („נפלאות“ - גו"ן פלאות - גם בערך להנפלאות דיצי"מ (ראה אוה"ת נ"ך עה"פ ע' תפז. וש"נ)). כי אף שגם בכיבוש יהושע נהגו היובלות, כיון שאז היו „כל יושבי עלי"ו“ (ערכין לב, סע"ב. רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"י ה"ח), מ"מ השלימות ד„כל יושבי עלי"ו“ - כל בני מכל הדורות כולם - תהי' דוקא לע"ל, כאשר יחיו המתים.

ולהעיר, שענין זה נרמז גם בהר"ת דאות ב' - „בכל מכל כל“, שהוא בגימטריא „קבץ“ (ראה ח"י חת"ס לב"ב יו, א).
(23) שה"ש ב, ח ובשה"ש עה"פ.

(16) כמבואר בהמשך הענין ברפ"ז, ש„תכלית השלימות הוה של ימות המשיח ותחיית המתים שהוא גילוי אור א"ס ב"ה בעוה"ז הגשמי תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה כי בעשייתה ממשך האדם גילוי אור א"ס ב"ה מלמעלה למטה להתלבש בגשמיות עוה"ז כו"ו, אשר ע"ז ש„כבר ה' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה“, נמשך הכח לפעול כן ע"י „מעשינו ועבודתנו“ (ועד"מ מאחז"ל סנהדרין צא, א) בנוגע לע"ל - „דלא הוי תיי הדוי תיי לא כ"ש“.

(17) נתבאר בפרטיות בההוועדות.

(18) ובוה גופא - הסיום וההתום של כל מועדי חודש תשרי, ש„בחודש תשרי יום שמח"ת כלל גדול יותר הכולל כל חודש החודש תשרי כו"ו (סה"מ תרנ"ד ע' לו. תש"ב ע' 49).

(19) ראה סה"מ תקס"ו ע' שעט. אוה"ת סוכות ע' א'תשנו. ברכה ע' א'תתסו. סה"מ תרנ"ד שם. תרנ"ו ע' רעה. תש"ב שם.

(20) ובא בהמשך לשמיני עצרת הקשור במיוחד עם הגאולה (כנ"ל הערה 1), ושמיני מלשון שומן (נסמן בס' המאמרים-מלוקט ח"ב ע' קמ), הוא „אסענציע"ו* של כל הענינים.

(* כן הובא הלשון (באידיש) במאמרי חסידות (אוה"ת בלק ע' התקכו, בשם אדה"ז), אף ש(רובם)

נכתבו בלשון הקודש ולא כמו אמירתם בלשון אידיש, כהובא באה"ק סכ"ה בנוגע להבעש"ט. - ולהעיר שהר"ת שם הוא „בל"א, ויש לפרשו „בלשון אידיש“ (ולא „בלשון אשכנזי“), המורה על הפיכת לשון זו ללשון יהודית („אידיש“), השייכת ליהודים („אידיז“), ולא „זשארגאן“, שפירושו - שהלשון טפילה ללשון אחרת).

בהגירסא במשנה וברייתא²⁸, „אני לא נבראתי אלא לשמש את קוניו”²⁹, לגבי הגירסא הנפוצה, „אני נבראתי לשמש את קוניו”: „אני נבראתי כו” - מדגיש, שישנה מציאות שנבראה, אלא שכל הכוונה והתכלית של בריאתה היא לא יותר מאשר „לשמש את קוניו”: „אני לא נבראתי כו” פירוש³⁰ - שמציאות של אדם כשלעצמה לא קיימת כלל („אני לא נבראתי”), הענין היחידי שישנו - הוא „לשמש את קוניו”³¹.

- ועפ”ז אולי יש לומר הביאור בהעיקוב המבהיל של הגאולה - שהוא מצד זה שהיתה חסרה אצל בני”ש שלמות בדרגת העבודה באופן ד, „אני לא נבראתי אלא לשמש את קוניו”, שדוקא עיי”ז מגיעים להגאולה אשר תהי” באופן זה (ד, „אין עוד מלבדו”)³². - אבל עכשיו כבר

[וזהו גם ההדגשה המיוחדת בתקופה האחרונה בהנוגע להלימוד ד, הלכתא למשיחא²⁴, ההלכות שנוגעות להיי בני” בזמן הגאולה²⁵].

אחד הענינים העיקריים לעתיד לבוא - הוא (כמובא לעיל מהתניא) שאז תהי” השלימות ד, אתה הראת לדעת כי ה’ הוא האלקים אין עוד מלבדו”: בכל העולם כולו יתגלה איך שאין שום מציאות אחרת זולתו ית’, „אין עוד מלבדו”.

ובדוגמת זה נדרש גם בחייו של יהודי - שיחוש וירגיש בכל עניניו ממש, ש„אין עוד מלבדו”. זאת אומרת: מלבד זאת שהכוונה והתכלית דכל עניני העולם היא אלקות, ובמילא עבודתו היא באופן ש, „כל מעשיך לשם שמים”²⁶, ו, „בכל דרכיך דעהו”²⁷, אבל ישנה מציאות של „חול”, „מעשיך” ו, „דרכיך” (אלא - שתכליתם הוא קדושה), אלא יתירה מזו: שעניני העולם עצמם הם אלקות, ובמילא לא „נרגשת” מלכתחילה שום מציאות כלל, כי „אין עוד מלבדו”.

ויש לומר, שזוהי ההוספה וההידוש

(24 להעיר, שבשמח”ת שנה זו מסיימים לימוד ספר הרמב”ם (כפי שנחלק לג”פ ליום), שבי” פרקים האחרונים שבו* תוכנם הלכות, מלך המשיח, עד לסיומם ממש בפסוק (ישעי’ יא, ט) „כי מלאה הארץ דיעה את ה’ כמים לים מכסים.” ו, „מתכיפין התחלה להשלמה” (נוסח „מרשות” להתן בראשית) - „יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון והוא ממציא כל נמצא וכו’”, שזהו ע”ד „אתה הראת לדעת כי ה’ הוא האלקים אין עוד מלבדו”, ראה לקמן בפנים.

(25 ראה סה”ש תנש”א ח”ב ע’ 93-690 לעיל ע’ 292-5).

(26 אבות פ”ב מ”ב. רמב”ם הל’ דיעות ספ”ג. טושו”ע או”ח סרל”א.

(27 משלי ג, ו. וראה רמב”ם וטושו”ע שם. טו”ע אדה”ו או”ח סקני”ו ס”ב.

(28) סוף קידושין.

(29) כ”ה גירסת הש”ס כתי” (אוסף כתבי-היד של תלמוד הבבלי, ירושלים תשכ”ד) במשנה וברייתא הנ”ל. וכן הובא במלאכת שלמה למשנה שם. וראה גם יל”ש ירמ” רמז רעו.

(30) להעיר מתור”ה מתני” (מנחות פג, סע”ב) דהלשון „לא . . אלא” היינו לעיכובא.

(31) דוגמא לדבר - החילוק בין זהב ותחש, דאף ששניהם נבראו בשביל המשכן (והמקדש), הרי בנוגע לזהב אמרו חז”ל (ב”ר פט”ו, ד. ד. שמו”ר רפ”ה) „לא ה’ העולם ראוי להשתמש בזהב ולמה נברא בשביל המשכן ובשביל ביהמ”ק”, והיינו שבוהב קיימת האפשרות להשתמש בו בעניני חול („לא ה’ העולם ראוי כו’ אלא כו’”), משא”כ בנוגע לתחש - הרי „לפי שעה נודמן לו למשה ועשה ממנו משכן” (שבת כח, ב), היינו שכל מציאותו אינה אלא ההשתמשות בו בשביל המשכן.

(32) עפ”ז אולי יש לבאר הדיוק בלשון כ”ק מו”ח אדמו”ר (שיחות שמח”ת תרפ”ט) „צריכים רק לצחצח את הכפתורים”: ענין הכפתור הוא - שמחבר שני חלקי הבגד, שאף שמצ”ע יתכן ענין של פירוד ביניהם, הרי ע”י הכפתור מתחברים ומתאחדים יחדיו.

(* חלק משיעור רמב”ם היומי דשמח”ת, שקשור ושייך לתוכן היום, כנ”ל ס”א.

תורה אינה ע"י לימוד התורה, אלא דוקא באמצעות ריקוד עם התורה - ריקוד עם ספרי התורה כפי שהם מכוסים במפה ומוכתרים בכתר תורה, שאז בכלל לא שייך ללמוד בהם - הרי מובן, שאז מודגשת בעיקר שייכותה של התורה לכל בני - מהגדולים ועד הקטנים והכי קטנים - בשוה ממש.

ויש לומר, שזה גם קשור עם השייכות והגילוי המיוחד של משיח בשמחת תורה - שאודות ימות המשיח נאמר ש, "לא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"³⁹; ולכן גם ההנהגה בשמחת תורה היא מעין ובדוגמת זה.

ד. וענין זה מודגש במיוחד בתינוקות של בית רבן דדרונו זה - שנקראים (בהסכמת גדולי ישראל) בשם, "צבאות השם":

השם, "צבאות השם" מורה - שהילדים מסורים ובטלים לגמרי להקב"ה, בדוגמת (ויותר מ), "חיילים" אל, "מפקדיהם". ועד כלשון הכתוב ביצי"מ⁴⁰ - "הוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם", אף נעלה יותר מהמדידות וההגבלות ד, "צבא"⁴¹.

הוסר גם עיכוב זה, ובמילא הרי, "הכל מוכן לסעודה", סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר³³ בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

ג. להאמור לעיל ישנה שייכות מיוחדת לילדי בני, תינוקות של בית רבן, כמאמר חז"ל³⁴: "אל תגעו במשיח³⁵ אלו תינוקות של בית רבן".

אחד הביאורים בזה (נוסף להפירוש במפרשים³⁶): חינוך תינוקות של בית רבן צריך להיות באופן שהתינוקות נעשים חדורים לגמרי בתוך תוכם עם הענין והנקודה של, "משיח"³⁷, כך, שכאשר רק מעיפים מבט על ילד יהודי, מה רואים? - משיח!

כל מציאותם היא, "משיח" - הגילוי ד, "אתה הראת גו' אין עוד מלבדו".

ויש לקשר זה גם עם העובדה שבשמח"ת - הקשור במיוחד עם משיח כנ"ל - מצינו הדגשה במנהג ישראל, שגם תשב"ר חוגגים ורוקדים עם התורה (וע"י שמחתם הרבה בשמח"ת - מתגלה עוד יותר איך שהם, "משיח"³⁸).

ואדרבה: כיון שעיקר השמחה דשמחת

(33) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.

(34) שבת ק"ט, ב.

(35) דברי הימים א טז, כב.

(36) "שדרך תינוקות למושחן בשמן" (פרש"י), או "ע"ש גדולתן וחשיבותן כדאמר"י למשחה לגדולה, כדמסיק שאין בהן הבל של חטא" (תדא"ג מהרש"א).

(37) להעיר, שבגמ' שבת שם לפנ"ז מובא המאמר ד, "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו בה תשב"ר", שמוה מובן, שע"י הלימוד דתשב"ר נפעל בנין ירושלים, שהרי כשבטלה הסיבה בטל המסובב, ועפ"ז תומתק עוד יותר השייכות ד, "משיח" בפשטות לתשב"ר.

(38) להעיר דמשיחיות אותיות ישמה (בעה"ט פינחס כה, יב).

(39) ירמ" לא, לג.

(40) בא יב, נא.

(41) כולל גם לא ההגבלות של צבא ישראל - דוקא מכן עשרים שנה ומעלה, שהרי ב, צבאות השם" נכללים כל ילדי ישראל, גם התינוקות שזה-עתה יצאו לאויר העולם* (ע"י השיר המעלות" וכיו"ב שמסביבם). ויתירה מזו י"ל - אפילו עובר במעי אמו (ש, מלמדן אותו כל התורה כולה" - נדה ל, ב), ע"ד ובדוגמת ב, צבאות השם" שיצאו מארץ מצרים - ש, אפילו עוברין שבמעי אמן אמרו שירה" (סוטה ל, ב).

(* וע"ד שבט לוי שנמנה "מבן חודש ומעלה" ועד "מן הבטן" (במדבר ג, טו ובפרש"י שם. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 251 ואילך. ע' 256 ואילך).

ובודאי כל הקהל יסייע בזה, ויחשיבו זאת כזכות עבורם, כיון שע"י הילדים נמשך גם בהם התואר שבו מכונים הילדים - „משיחיים“⁴⁵.

ומזה שואבים אח"כ כח לעבודה במשך כל השנה (כנ"ל שמשמח"ת נמשך על כל השנה) - ובמיוחד אצל מחנכים ומנהלים בכלל, ובפרט אצל השלוחים של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר - שעבודתם ושליחותם המיוחדת היא הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, וגם - ובמיוחד - העבודה והשליחות להביא את משיח צדקנו בפועל ממש⁴⁶, כולל - ע"י שימת הדגשה מיוחדת על ענין החינוך של ילדי ישראל הנקראים „משיחיים“.

ויהי רצון, שכאו"א מישראל וכלל ישראל, כולל - ילדי ישראל, יחגגו את ההקפות דשמח"ת ביחד עם הקב"ה בעצמו - כמאמר חז"ל⁴⁷, „עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים . . . וכל אחד ואחד מראה באצבעו כו' ואמר⁴⁸ ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו“. ותיכף ומיד ממש.

ומזה מובן, שבילדי ישראל - ילדים וילדות - דדורנו זה, ניכר עוד יותר בגלוי איך שהם „משיחיים“, „משיחיים“ דהקב"ה עצמו. שזה נעשה הכנה והקדמה קרובה להתגלות המשיח הכללי דכל בני"י, בגאולה האמיתית והשלימה.

ו„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“⁴²: כשם שאז „יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים“⁴³, כך „צבאות השם“ דדורנו זה יצאו מגלות זו לגאולה האמיתית והשלימה ותיכף ומיד ממש.

וכולל ובמיוחד ילדי בני"י הנמצאים כעת פה, שהתחנכו - בשנה שעברה ובודאי ימשיכו בזה - באופן שכאשר מעיפים עליהם מבט רואים „משיחיים“. ובפרט כשילדים אלה רוקדים בהקפות דשמיני עצרת ושמחת תורה.

ה. וכיון שכך - ובכדי לזרז יותר את הגאולה, שתבוא בהקדם הכי אפשרי עד תיכף ומיד ממש - הרי מתאים, שכל התינוקות של בית רבן הנמצאים כעת כאן יאמרו (כאו"א מהם וכולם יחד), „לחיים“.

וגם המחנכים, המלמדים והמנהלים של „צבאות השם“ ישתתפו בזה ע"י שינגנו (ביחד עם הילדים) את הניגון הקשור עם „צבאות השם“ [כמנהג העולם שלצבא יש „הימנון“ („מאָרש“), ניגון משלהם; והרי צ"ל „אולת לקרתא הלך בנימוסי“⁴⁴].

(42) מיכה ז, טו.

(43) בא יב, מא.

(44) שמו"ר פמ"ז, ה. ועד"ו בכ"ר פמ"ה, יד.

וראה גם ב"מ פו, ב.

(45) וכידוע שבכאו"א מישראל ישנו ניצוץ משיח (מאור עינים ס"פ פינחס).

(46) ולהעיר ש„שליח“ בצירוף עשר (כחות) הוא בגימטריא „משיח“ - ראה בארוכה משיחות ליל שמח"ת תשמ"ו ולקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך).

(47) תענית בסופה.

(48) ישע"י כה, ט. אחד מי"ז הפסוקים שאומרים קודם הקפות (וראה לעיל ס"א).

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ועד התמימים להפצת ה"דבר מלכות"

1347-225-1928